

вамъ? . . . рече Юлія като са помырда за да отвори вратата.

— Намѣрвашъ са въ онѣзи кѣща, която ти е опредѣлена за гробъ!

— Ахъ! моляти са на колѣни! рече Юлія на вѣщицата, която бѣ издигнала вече острата бравда.

— Какво? Молишъ ми са да та свърши чашъ ли поскоро?

— Милость! съжаленіе! Остави ма да живѣѣ, госпоже! остави ма да видѣ родителитѣ си, супруга си, и искай каквото пожелаешъ.

— Колѣнички! ще умрешъ?

— Ахъ! какво зло съмъ сторила? какво сторихъ че ма доведохте тукъ съ измама да ма убійте. Милость, госпоже, милость, ты която азъ пріехъ и гостихъ преди малко въ кѣщата си! думаше бѣдната супруга на Сотиря като са хвърли предъ краката на съперницата си, дъщеря на стареца.

— Време е да говоришъ съ вѣщицата! Не искай нищо отъ мене. . .

— Да! извика Профила, дъщерята на Поликарпа и супруга на бея като олуги жертвата си за косата.

— Юлія осѣти че е настанѣлъ послѣднія ѣ часъ.

— Дайте ми поне време да си сторѣ молбата къмъ Бога! Милость! нѣколко минути!

Но бравдата бѣше вече тежко налѣтѣла на главата на злочестата Юлія и кръвта ѣ облѣ земята и попрыска лицата на убійцата вѣщица и на съучастницата ѣ.

Жертвата издади ужасенъ и страшенъ викъ.

Бравдата налѣтѣ изново тѣжко, и изново облѣ земята кръвта на злочестата Сотирева супруга.

Въ същата минута вратата са захлопахъ силно и много гласове са чухъ на пѣтя.

Двѣтѣ злодѣйки осѣтихъ ужасъ и останахъ вцѣпени една срѣщу друга.